

Gelet op de dagvaarding aan de gedaagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gelet op de vordering van de burgerlijke partij.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de raadsman van de gedaagde in haar antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

Voorafgaandelijk.

1. De beklagde werd verwittigd van de wijzigingen aangebracht aan het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009), in werking getreden op 1 september 2009, en heeft zich hieromtrent kunnen verdedigen.

2. De voormelde wetswijzigingen hebben geen implicaties voor de beoordeling van de aan de beklagde ten laste gelegde feiten, voorwerp van de tenlastelegging. De feiten omschreven onder deze tenlastelegging waren strafbaar op het moment dat zij gepleegd werden en zijn thans onder dezelfde voorwaarden en omstandigheden nog steeds strafbaar. De strafmaat is ongewijzigd gebleven.

De tenlastelegging werd aangevuld en heromschreven als volgt :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 6° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en zoals gewijzigd door de artikelen 2, 36 en 50 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009) de bij de artikelen 93 en 107 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand te hebben gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning bouwwerken te hebben verricht, een constructie te hebben opgetrokken of geplaatst, materialen functioneel te hebben samengebracht waardoor een constructie ontstaat, een constructie te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd en uitgebreid, met uitzondering van onderhoudswerken (artikelen 1.1.1, 1.1.2, 4.2.1, 6.1.1.1^o en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), en zonder voorafgaande vergunning de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, in casu :

door op het terrein gelegen te _____ ten kadaster
gekend onder _____
in eigendom toebehorend aan _____ geboren te _____
op _____ wonende te _____

- uitvoeren bestemmingswijziging (schuilhok naar gebouw met woonfunctie) ;
- aanbouwen van veranda met uitbating van drankgelegheid
te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 2000 tot
14 april 2003.

OP STRAFGEBIED

1. Feitelijke vaststellingen.

Sinds 14.04.2003 is de beklagde _____ ingeschreven op het adres _____

Volgens de vaststellingen dd. 03.07.2003 van politiezone _____ afdeling _____ heeft het betrokken pand geen woonfunctie en werd destijds een bouwvergunning afgeleverd voor een schuilhut.

Ter plaatse stellen zij vast dat het gebouw dienst doet als woning : er is sprake van een woonkamer, een keukentje en een slaapplegenheid.

Bovendien werd aan de zijde van de vijver een grote veranda aangebouwd, deels uit hout, deels uit steen opgetrokken. De veranda doet dienst als herberg voor leden van de visclub, die in hetzelfde gebouw gevestigd is.

_____ huurder, bevestigt in zijn verklaring dd. 05.07.2003 dat hij sedert 14.04.2003 op het adres _____ woont.

Op 12.11.2003 voegt hij eraan toe dat het huisje dat hij betreft er reeds was toen hij er aankwam en er reeds bijna dertig jaar staat. Hij verklaart de bestaande toestand enkel te hebben verproperd en een veranda te hebben aangebouwd.

_____ eigenares, verklaart in de jaren 1975 tot 1980 vergunning te hebben bekomen om een houten hut met een dak met pannen op het betreffende perceel op te trekken. _____ heeft haar nooit toelating gevraagd om wijzigingen te mogen aanbrengen aan de vissershut.

Op 19 oktober 2005 werd door _____ een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ingediend voor een bestemmingswijziging van een gebouw tot woongelegheid.

Deze vergunning werd bij beslissing dd. 2 februari 2009 door het College van Burgemeester en Schepenen geweigerd.

De beklagde tekende op 17 februari 2009 hoger beroep aan tegen deze beslissing bij de Bestendige Deputatie.

2. Beoordeling.

2.1. Uit de door de beklaagde ter zitting neergelegde stukken blijkt :

- dat hij ingevolge huurovereenkomst dd. 2 januari 1991 huurder is van *een vijver gelegen te kadasier* *gekend ten de vijver wordt verhuurd samen met het eropstaande huisje. Grootte in totaal volgens kadaster 2,53 Ha. (st. 1)*

- dat de eigenares-thans verhuurster op 1 juli 1977 bouwvergunning bekwaam voor het uitbreiden van de visvijver met een schuilhok. (st. 2)

- dat volgens het kadastrale uittreksel schetsjaar 1983 de constructie gekend was als *vakantieverblijf*. (st. 8) Ook het door het Openbaar Ministerie gevogede uittreksel van de kadastrale legger maakt gewag met betrekking tot *van een vakantieverblijf.*

Het gebouw heeft derhalve een woonfunctie gekregen sinds ten laatste 1983.

Bij een niet-vergunde bestemmingswijziging dient, net als bij het oprichten van niet-vergunde bouwwerken, een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de wijziging zelf en anderzijds de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde bestemming.

De wijziging van bestemming is door haar aard een aflopend misdrijf. Eens de bestemmingswijziging van een onroerend goed is gerealiseerd is het misdrijf van niet-vergunde bestemmingswijziging voltrokken.

De zonder vergunning gewijzigde bestemming kan wel worden instandgehouden en wordt in stand gehouden zolang aan die bestemming geen einde wordt gemaakt (door opnieuw een wijziging of door het verkrijgen van een vergunning). De instandhouding van de wijziging is een voortdurend misdrijf.

Waar de beklaagde, zoals voorzegt, huurder is geworden van het onroerend goed in 1991 kan hij onmogelijk strafrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor de (niet-vergunde) bestemmingswijziging, die dateert van ten laatste 1983, terwijl hij niet wordt vervolgd voor een instandhoudingsmisdrijf.

De tenlastelegging komt, wat dit onderdeel betreft, niet bewezen voor.

2.2. De beklaagde is in het jaar 2000 overgegaan tot het oprichten van een veranda zonder daartoe over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te beschikken.

De tenlastelegging is, wat dit onderdeel betreft, ten genoegte van recht bewezen en wordt overigens niet betwist.

2.3. Er zijn geen redenen om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. Niet alleen is er de ernst van de feiten doch ook het gegeven dat de beklaagde daarenboven op geen enkele wijze aantoonbaar hoe een veroordeling zijn declassering in de maatschappij zou veroorzaken of zijn reclassering bovenmatig zou belemmeren.

Rekeninghoudende met de gevorderde leeftijd van de beklaagde en gelet op het blanco strafverleden van de beklaagde komt het opleggen van een geldboete zoals hiernabepaald passend en gerechtvaardigd voor zende de beklaagde ertoe aan te zetten de desbetreffende reglementering te respecteren.

De feiten werden gepleegd voor, op en na 1 januari 2002 doch voor 1 maart 2004 zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimes gebracht worden op veertig bij toepassing van art. 2, 4 al. 1 en 9 van de wet van 26 juni 2000.

2.4. De herstellvordering.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief dd. 15 oktober 2003 *het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, wat impliceert dat de gehele constructie, zijnde*

- het houten gebouw met pannendak

- de veranda, opgetrokken deels in hout, deels in steen

dienen te worden afgebroken, m.a.w. alle wederrechtelijke opgerichte constructies dienen te worden gesloopt inclusief alle funderingen en mogelijke aangebrachte nutsleidingen. Alle gesloopte materiaal dient van het terrein verwijderd te worden naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats.

2.4.1. In de mate dat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het slopen van het houten gebouw met pannendak inhoudt, dient de vordering te worden afgewezen als ongegrond, gelet op de te verlenen vrijspraak van de beklaagde voor het onderdeel van de tenuistelekking die betrekking heeft op de bestemmingswijziging.

2.4.2. In de mate dat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het slopen van de veranda inhoudt, stelt de rechtbank het volgende.

Artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt : "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en de rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet de rechtbank deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort de rechtbank evenwel niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering uitsluitend is gebaseerd op het algemene principe dat de constructie strijdig is met het bestemmingsvoorschrift, met name de ligging volgens het gewestplan vastgesteld bij K.B. dd. 07.04.1977, in agrarisch gebied.

Hoewel de in het gewestplan voorziene bestemming van agrarische zone inderdaad in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, dient evenzeer *in concreto* te worden aangewezen waarom de constructie niet verenigbaar is met zijn onmiddellijke omgeving en met de goede plaatselijke aanleg.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur toont dit niet in concreto aan en beperkt zich tot de algemene verwijzing naar de wettelijke bepalingen en voorschriften.

De vordering is ontoereikend gemotiveerd, door onwettigheid aangetast, zodat ze dient te worden afgewezen als ongegrond.

OM DEZE REDENEN :

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 40, 100 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK ;

Heromschrijft en vult de dagvaarding aan zoals voormeld ;

Spreekt de gedaagde VRIJ hoofdens de tenlastelegging voor wat betreft "uitvoeren bestemmingswijziging (schuilhok naar gebouw met woonfunctie)" nu dit niet bewezen is en ontslaat hem dienaangaande van elke verdere rechtsvervolging zonder kosten.

Verklaart de tenlastelegging voor wat betreft "aanbouwen van veranda met uitbating van drankgelegheid" bewezen.

Wijst het verzoek tot **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegegrond**.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de tenlastelegging voor wat betreft "aanbouwen van veranda met uitbating van drankgelegheid", tot een **geldboete** van **ZES EN TWINTIG EUR ;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wetten van 22 december 1969, van 25 juni 1975, van 02 juli 1981, van 22 december 1989, van 20 juli 1991, van 26 juni 1992, art. 1.2 van de wet van 24 december 1993 en art. 4 al. 1 en 9 van de wet van 26 juni 2000, voormelde geldboete met **veertig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **HONDERD DERTIG (130,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **acht dagen**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **25,00 EUR** (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **62,10 EUR**, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelogde en bewezen verklaarde feiten.

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **negen februari tweeduizend en tien.**

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier;